

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

[Claudio Lalano Sodali Svo I. B. Santolius V.]

Santeul, Jean de

[S.l.], 1670

Gabrielis Cossartii Tumulus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13421

GABRIELIS COSSARTII
TUMULUS.

VOs placidi Manes, vos Umbræ, animæque
silentium,

Parcite, carminibus si vestra silentia turbem.

Ille meus studiorum, idem morumque magister
Occubuit *Cossartus*; & alta in nocte reliquit
Mœrentes Musas, doctas & Apollinis Artes.

Sint alii tristem tumulum qui floribus ornent:
Pallentes violas, & purpureos hyacinthos,
Et pro more ferant accensi thuris honores;
Vulgaris pompa hæc fuerit vulgaribus umbris:
Longe alios, *Cossarte*, tibi meditamur honores.

Primus ego ante alios longe mœstissimus omnes,
Olli qua tumulum tristes posuere Camenæ,
Pulvere conspersus caput, & subpallidus ora,
Lamentis implebo locum: dextraque tremente
Fumantem attollens tædam, turbatus & amens
Cossarti sacra vixdum tellure repostos
Lustrabo cineres: mox terque quaterque vocabo
Illius ingentem querulis clamoribus umbram.

Hic aderunt mecum, jam ingloria turba, poetæ:

Omnes funereis evincti tempora vittis,
 In tumulum immotis defixi obtutibus omnes.
 Confusos inter gemitus lugubre fonantes
 Impellent citharas : & amabunt ducere voces,
 Quales nupta solet cari post fata mariti.

Luētus ubique, & ubique dolor. Mors nescia flecti
 Secum Umbras, Noctemq; trahet, dirasque sorores.
 Si flecti eloquio potuisset, care magister,
 Nunc oculosque tuos, tua nunc simul ora tueri,
 Et dantem præcepta iterum te audire liceret,
 Illum Musæ omnes, illum sibi poscet Apollo
 Nequicquam : vobis filet, æternumque filebit.
 Sed quid ego hæc autem! *Cossartum* æterna loquētur
 Quæ scripsit feris monstranda volumina seclis.
 Illius immensas non vno carmine laudes
 Alterni repetent cantu, quibus ore profundo
 Mens viget & magnos agitat sub pectore sensus,
 Magni oratores : *Cossarti* dicta retexent,
 Attollent; facta egregia : ut prostraverit hostes
 Fulminibus verborum, omni dum ex parte vagantur
 Tartaræ pestes rupto ex Acheronte profectæ,
 Quæ nova in antiquos spargebant dogmata ritus,
 Ostendent alii, pro religione tuenda,
 Seclorum tot opes, congesta volumina patrum,

Depositamque fidem, decreta antiqua priorum :
 Quos densæ eripuit nocti & crudelibus umbris
Cossartus, dubiis infundens lumina rebus.
 Tum quæ conciliis manifesto numine pleni
 Dictavere patres, manibus pia scripta tenebunt
 Et Pietas, & cana Fides, & nuda Vetustas.
 His radiis induta, nova sub luce micabit
 Relligio, puro populos & lumine pascet.
 Sub pedibus domiti Errores, Fraudesque resectæ,
 Et maletuta fremunt positæ Mendacia larvis.

Hic peplo velatæ Artes manifesta doloris
 Signa dabunt. Toto Facundia pallida vultu,
 Scissa comas, & tunsa sinus muta ora tenebit.
 Et, quibus illa placet, non amplius illa placebit
 Illecebris: verba egregia, artificesque figuræ,
 Fandi mille artes, vana ornamenta jacebunt.

Juxta, pallidior numeros oblita Poësis
 Grande supercilium & præclara insignia frontis
 Ponet, & incipiet Latios dediscere fastus.
 Tum citharas & plectra, tubas calamosq; refringet;
 Tristes exuvias, & inania munera vatum
 Illius imponet memori figetque sepulcro.

At dum quisque suo studet indulgere dolori,
 Non adero pompæ vanus spectator. Adeste,

Artifices magnorum operum, celebresque magistri,
 Ipse implebo meas tanto pro funere partes,
 Excelsam, ingentem, Pario de marmore ponam
 Pyramidem, magno incumbat quæ multa sepulcro:
 Illa quidem invidiam contra annorumque ruinam,
 Sculpta laboratis feret argumenta metallis.

Hic, *Cossarte*; tuum facili excudatur in auro,
 Quo septemgemi sonuerunt undique colles,
 Sacrum, augustum, ingens, & non imitabile carmen,
 Cernere erit triplices, diademata sacra, tiaras.
 Stemmataq; & pictos grandi sub imagine vultus:
 Ipsum & *Vechiaden*: fossus qui pectora ferro,
 Barbaricis tua, Christe, sonat dum nomina terris,
 Purpurea meruit caput insignire corona.

Addam, cum Latii quondam foret arbiter oris,
 Judice sub tanto non ipsis credere Musis
 Non ipsi vates voluissent credere Phœbo.

Addam tot noctes, vigilataque scripta tot annos;
 Tot præclara reperta, indefessosque labores:
 Si quando altarum tractaret pondera rerum,
 Ostendam, ut rivis doctrina undaret apertis.

Hic scuto rapidum flumen coelabitur aureo,
 Captivos fluctus ripis evolvere iniquis
 Impatiens: victor tandem & sibi redditus amnis,
 Exultans

Exultans campo jam liberiore vagari,
 Divitias undarum omni cum flumine pandet.
 Illic sub variis proponat multa figuris
 Artificum manus, & stellas in nocte micantes,
 Sideraque, & positos summis in turribus ignes,
 Qui faciles portus vicinaque litora monstrant.
 Parte alia in teneros se flores plurimus imber
 Desuper effundat: redivivi hoc munere flores
 Attollant capita, & cælo lætentur amico.
 Fas erit hîc veros dubia sub imagine sensus
 Perlegere, & magnas *Cossarti* agnoscere dotes.
 Ut quondam cæli magno inflammatus amore,
 Arderet juvenum teneros componere mores.
 Hunc quoties, tenui nondum ausus fidere musæ,
 Famæ avidus juvenis clam consulturus adibam:
 Ille quidem nostros tollebat ad æthera versus;
 Et me digna loqui, me cedro scribere digna,
 Atque inhians pendere meo fingebat ab ore.
 Protinus illectam per tot præconia mentem
 Flectebat, me multa docens; magnique Tonantis
 Consilia abstrusa, & totum referabat Olympum:
 Quærere me frustra magnum per carmina nomen:
 Longe alios animi exuperans signabat honores;
 Sed vasto Oceano longum maris æquor arandum.

Tum brevia & fyrtes & navifragas fyrenes
 Monstrabat, facilemque viam cursumque docebat;
 Omnia quæ puro describam carmine vates.

Nec, *Coffarte*, tuos obitus, supremaque fata
 Præteream. Duro in faxo testabor amorem
 Ipse meum. Vidistis enim, & memorare potestis,
 Quicumque incolitis Clarii juga sacra poëtæ.
 Me miserum! his oculis vidi hanc procedere pompâ
 Ordine flammarum longo: vidi ipse magistri
 Exequias tristes & lamentabile funus.
 Ibant pullati, dejectique ora sodales,
 Et longum per iter carmen ferale canebant.

Coffarti procul aspiciamus miserabile corpus
 Impositum molli feretro: quem torrida febris
 Abstulerat, crudæ sub tempora prima senectæ.
 Ut vidi pressos oculos, pallentiaque ora:
 Quos ah! tum gemitus, quæ tum lamenta per auras!
 Hos gemitus audistis, & hæc lamenta, Camenæ.

Extremum adjiciam, quantos mea Gallia luctus
 Fuderit, ut tristes ulularint undique Musæ.
 Mæstior una tamen studiis quæ præfuit olim
 Melpomene, hos versus dilecto inscribet alumno:
Exilio è longo quas ille reduxerat artes;
Has moriens traxit secum, conditque sepulcro.